

РЕШЕНИЕ

№ 2179

гр. София, 02.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 25.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **9937** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от АПК вр. с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба на К. Й. М. с постоянен адрес в [населено място], с която се иска да бъде постановена нищожността на Заповед за задържане от 22.02.2023г., издадена от мл. инспектор Ц. Л. Г. към РУ-С., поради прекратяване на образуваното ДП №32/2023г. по описа на РУ-С., пр. пр. №474/2023г. по описа на РП-К. и да бъде осъден ответника Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи - С. (ОДМВР - С.) да заплати сума от 2 000 (две хиляди) лева за причинени на К. Й. М. неимуществени вреди, от които:

- 1 000 лв - представляващи неимуществени вреди, претърпени от издадената нищожна заповед за задържане от 22.02.2023г. и

- 1 000 лв - неимуществени вреди от отменената на 14.09.2023г. Заповед за налагане на ПАМ №23-0353-000040/22.02.2023г., издадена от С. К. Ч. – Началник група на РУ С. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „Б“ от ЗДвП (временно отнемане на СУМПС на водач, който управлява МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца).

- законната лихва от 22.02.2023г., от която дата са били издадени заповедите за задържане и за прилагане на принудителна административна мярка до евентуалното влизане в сила на осъдителното съдебното решение.

В открито съдебно заседание, чрез адв. Д. се поддържат исковите претенции. Претендира се присъждане на съдебните разноски по представен списък.

На 01.12.2023г. е постъпил отговор на исковата молба от ответника. Същият оспорва иска изцяло по основание и размер. Счита, че не е налице нито един от елементите на фактическия състав на отговорността. Неоснователно се претендира от ищеца нищожност на заповедта за задържане. В съдебно заседание ответникът се представлява от юриконсулт Г., която оспорва исковата молба като неоснователна и недоказана. Иска присъждане на юриконсултско възнаграждение, прави възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар, предвид ниската правна и фактическа сложност на делото и постановеното Решение на съда на ЕС от 25.01.2024г. по дело С-438/2022г.

Ответникът мл. инспектор Ц. Л. Г. изцяло се присъединява към становището на юрк. Г..

Софийска градска прокуратура, чрез прокурор Д. намира, че нищожност на заповедта за задържане не е налице, тъй като към момента на издаване на заповедта полицейският орган е разполагал с необходимата компетентност и правомощия, а също и обективирани данни от техническото средство за наличие на противоправно деяние, а именно управление под въздействие на упойващо средство. По отношение на исковите претенции, прокурор Д. счита, че са неоснователни и недоказани, тъй като не са налични всички елементи от фактическия състав на отговорността по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Административен съд София-град, като взе предвид изложеното в исковата молба и представените по делото писмени доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

На 22.02.2023г., около 12:30ч., М. управлявал товарен автомобил марка Рено Мастер с рег. [рег.номер на МПС], което е собственост на горепосоченото дружество, в [населено място], обл. Софийска, на второкласен път 11-16, като на около 500 метра от разклон за [населено място], бил спрян за проверка от полицейските служители Т. С. И. и Ц. Л. Г. - мл. автоконтрольори към ОДМВР- С., РУ-С.. Полицейските служители извършили проверка за употреба на наркотични вещества или техни аналози, като го изпробвали с техническо средство "Drager D. T. 5 000" с № А.-0071, тариран до 09.2023г. за наличие на наркотични вещества. Техническото средство отчело положителен резултат за употреба на амфетамин. На водача бил съставен АУАН серия GA №869622 от 22.02.2023г. и издаден талон за медицинско изследване №109274 от 22.02.2023г., след което бил придружен до ВМА-С., където му е била взета кръвна проба и урина за химическо изследване. Била издадена Заповед за прилагане на ПАМ №23- 0353-000040/22.02.2023г. по чл. 171, т. 1, б. „Б" от ЗДвП, за срок не по-дълъг от 18 месеца, с която ЗППАМ е отнето СУМПС №286205086 на К. Й. М.. След взимането на пробите във ВМА-С., М. бил откаран в РУ- С., където бил задържан със Заповед за задържане от 22.02.2023г., на основание чл. 72, ал. 1, г. 1 от ЗМВР, за срок от 24 часа, издадена от Ц. Л. Г. - мл. инспектор при РУ-С..

От взетата кръвна проба и урина на 16.07.2023г. била изготвена съдебна химико-токсикологична експертиза от вещи лица от състава на ВМА- С., която не установила присъствие на наркотични/упойващи вещества в кръвта/ урината. Вследствие на изготвената експертиза, ДП №32/2023г. по описа на РУ-С., пр.пр. №474/2023г. по описа на РП-К., ТО-С., било прекратено с Постановление от 12.09.2023г. на зам. районния прокурор при РП-К., ТО-С. (Н. Г.), поради

несъставомерност на престъплението по чл. 343б, ал. 3 от НК.

Въз основа на изготвената експертиза и на постановлението за прекратяване на досъдебното производство, на 14.09.2023г. от С. К. Ч., Началник Група на РУ-С. била издадена Заповед за отмяна на ЗППАМ №23-0353-000040/22.02.2023г., Последната отменила наложената на М. Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „Б" от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС.

В обстоятелствената част на исковата молба са изложени твърдения, че ищецът е работил като „шофьор“ в „АЙКО МУЛТИ КОНСЕПТ" ООД по силата на трудов договор №1715/11.10.2017г., като до получаване на заповедта за отмяна на ЗППАМ на 15.09.2023г. е търпял неблагоприятни последици (в продължение на 6 и 21 дни), тъй като бил възпрепятстван да упражнява професията си на шофьор, поради отнемането на неговото СУМПС от 22.02.2023г. до 15.09.2023г. С оглед издадената Заповед за задържане за срок от 24 часа, претърпял неимуществени вреди, които се изразявали в силен стрес, страх, безпокойство, унижение на личността, уронване на престижа и доброто име в обществото, тъй като е задържан от органите на реда за първи път в живота си. Освен емоционалните и психическите терзания на личността, които е претърпял по време на задържането, ищецът претърпял и неудобството да бъде задържан в килия с лоши хигиенни условия, без да му е предлагана вода или храна от полицейските служители. Претърпял и неимуществени вреди, изразяващи се в загуба на доверие в националните правозащитни институции, силно напрежение, опетняване на доброто име сред близки и познати, че е наркоман. Независимо, че ЗППАМ №23-0353-000040/22.02.2023г. е била отменена от С. К. Ч. - началник Група на РУ-С., М. твърди, че продължава да търпи и до днес описаните по-горе неимуществени вреди, като се страхува, че подобно унижение на човешкото му достойнство, може да се повтори при всяка следваща проверка от страна на контролен орган.

В хода на настоящото съдебно производство са изслушани свидетелските показания на Т. С. К., която живее на семейни начала с ищеца и Р. И. П., негов колега.

В показанията си свидетелката К. посочва, че миналата година февруари месец бил арестуван, когато му направили тест за наркотици и той се е оказал положителен. В С. са го спрели, взели са му документите за проверка и са питали, дали е взимал нещо, алкохол или нещо друго. Той казал не и се е съгласил да правят тест за наркотици. Направил теста и му излязъл положителен за амфетамини. Взели са му книжката, той е бил със служебния автомобил. След това са го завели в ареста и са го откарали във ВМА да даде проби и отново в С.. Споделил, че самото задържане е било неприятно, защото не е употребил нищо, а едва ли не са казали, че е употребявал. Не му било добре, чувствал се като престъпник и не знаел хората как ще го приемат. На момента, когато е излязла пробата са му взели книжката. Тогава е работил като шофьор в „А.“. След като му взели книжката го преназначили на длъжност „складов работник“. Книжката му била отнета приблизително седем месеца. Тъй като К. цял живот е шофьор, откакто е взел книжка, това е работил не се чувствал добре, че не може да си упражнява професията. Излизал с нежелание на работа в склада и не се чувствал добре от факта, че някои трябва да му помага в придвижването, че не е самостоятелен. Сега отново се отразява в работата му, когато минава покрай него полицаи се притеснява да не го спрат отново, да го тестват и отново да е нужно да се мине по същия път.

Свидетелят П. е бил колега на ищеца в голяма транспортна фирма, от три месеца са сменили работа, но към м. февруари 2023 г. са работили заедно към „А.“. Когато му

взели книгата К. много се променил, затворил се, сринал се. Работил в склада, а това не е тяхната среда, пращали го, където има нужда от него като складов работник. Въпреки случката, отношението на свидетеля към К. не се е променило. Той бил съсипан, уплашил се много и към момента го е страх да шофира. Казал, че го е страх да кара, за да не го спрат някъде. Не е споделял да взема лекарства и някакви медикаменти за стрес и депресия.

Въз основа на така установеното от фактическа страна настоящият съдебен състав обосновава следните правни изводи:

Така предявеният иск за вреди е допустим - доколкото се иска от съда да установи инцидентно нищожността на заповедта за задържане във връзка с претенцията за неимуществени вреди от задържането. Заповедта за задържането на ищеца не е оспорена пред РС – Своге. Заповедта за налагане на ПАМ по чл.171, т.1, б. „Б“ от ЗДвП е била отменена от органа, който я е издал, което е равносилно по правни последици на оттегляне на административния акт и покрива хипотезата на чл.204, ал.3, пр.2ро.

Разгледана по същество исковата молба е **ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА** по следните съображения:

Първата искова претенция се основава на твърдения за нищожност на Заповед за задържане от 22.02.2023г., издадена от мл. инспектор Ц. Л. Г. към РУ-С., в резултат на която са настъпили неимуществени вреди за ищеца в размер на 1000 лева. Втората претенция е за неимуществени вреди, също в размер на 1000 лева от отменената на 14.09.2023г. Заповед за налагане на ПАМ №23-0353-000040/22.02.2023г., издадена от С. К. Ч. – Началник група на РУ С. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „Б“ от ЗДвП (временно отнемане на СУМПС на водач, който управлява МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца). Отмяната на заповедта за ПАМ от органа, който го е издал по правни последици се приравнява на оттегляне на административния акт, като с оглед разпоредбата на чл. 204, ал. 3 от АПК във връзка с чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, на първо място съдът следва да установи нищожността на заповедта за задържане и незаконосъобразността на отменената заповед за налагане на ПАМ и едва след това да изследва, доказани ли са твърдените неимуществени вреди и налице ли е причинно- следствена връзка между двата акта и настъпилите вреди.

В АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове. В доктрината и съдебната практика е възприето, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 от АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени. Съобразно това, нищожен се явява само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че изначално не е в състояние да породи правните последици към които е насочен. Липсата на компетентност на органа, издал акта е винаги основание за неговата нищожност. В случая, Заповед за задържане от 22.02.2023г. е издадена от компетентен орган - мл. инспектор Ц. Л. Г. към РУ-С., назначен със заповед рег. № 5173 – 262/25.01.2016г. на директора на ОД на МВР – С.. Същият е полицейски орган по смисъла на чл.142, ал.1, т.1 от ЗМВР, включително с компетентност по чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР, който има правомощието да задържа лице, за което има данни, че е извършило престъпление, доколкото тестът за наркотици на ищеца непосредствено след управлението на МПС е бил

положителен.

Порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на волеизявление. В случая, визираната заповед съдържа необходимите реквизити, включващи мотиви и следващ от тях диспозитив, поради което съответства на предвидената форма за издаване на административни актове от съответния вид.

Нарушенията на административно производствените правила са основания за нищожност само ако са толкова съществени, че нарушението е довело до липса на волеизявление. Въз основа на установеното от фактическа страна, настоящият съдебен състав намира, че не са допуснати нарушения на административно производствените правила, които по сила и интензитет да опорочат Заповедта за задържане до степен нищожност.

Като правило, нарушенията на материалния закон, касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора – т.е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Поради това единствено пълната липса на предвидените в приложимата материалноправна норма предпоставки за издаване на акта, би довело до нищожност на посоченото основание. В случая, не се установява наличието на порока материална нищожност спрямо визираната заповед, доколкото е издадена на валидни правни основания, съответно: чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, вр. с чл.343б, ал.3 от НК.

Видно от заповедта за задържане К. М. е задържан в 12:45 часа на 22.02.23г. и е освободен в 17:15 на същия ден, подписал е декларация за запознаване с неговите права и му е съставен протокол за личен обиск. Общо е бил задържан за четири часа, като не е обжалвал заповедта и тя е влязла в законна сила. Същата не се явява нищожна, а твърденията му за преживяното неудобство да бъде задържан в килия с лоши хигиенни условия, без да му е предлагана храна и вода не са доказани в хода на производството.

Във връзка с другия акт, от който се претендират вреди, изясни се по делото, че след извършената проверка, на К. Й. М. бил съставен Акт № 869622/22.02.23г. за установяване на административно нарушение по ЗАНН, тъй като техническото средство отчело положителен резултат за употреба на амфетамин и бил издаден талон за медицинско изследване, след което бил придружен до ВМА – С., където му била взета кръвна проба и урина за химическо изследване. От взетата на дата 22.02.2023г. кръвна проба, едва на 16.07.2023г. излязъл резултатът на химико – токсикологичната експертиза от вещи лица от състава на ВМА, като той бил отрицателен. От заключението на вещите лица се установило, че при извършените изследвания на предоставените проби кръв и урина от К. М. не е установено присъствие на наркотични/упойващи вещества. В следствие, поради несъставомерност на деянието, образуваното досъдебно производство за престъпление по чл.343б, ал.3 НК било прекратено с постановление от 12.09.2023г. на зам. районен прокурор при РП, [населено място].

Освен горните репресивни мерки – заповед за задържане, съставен АУАН и образувано досъдебно производство за престъпление по чл.343б, ал.3 от НК, на К. била наложена и Принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. б) от Закона за движение по пътищата - временно отнемане на свидетелството за управление на

МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца. След като излязло заключението от химическото изследване във ВМА С., според което не се доказало наличие на НВТА, на основание чл.91, ал.1 от АПК, началник група РУ – С. отменил със своя заповед рег. № 11691/14.09.23г. заповедта за прилагане на ПАМ № 23-0353-000040/22.02.2023г., издадена против К. Й. М..

Оттеглянето и отмяната са волеизявления на издателя на акта, които са насочени към едностранно прекратяване на вече разпоредени права и задължения. Тези волеизявления имат за резултат прекратяване действието на първоначалния акт, в конкретния случай е налице последващ акт на началник група РУ – С., който прекратява действието на предходната заповед за налагане на ПАМ, издадена от подчинен служител, на длъжност мл. автоконтрольор. Поради това съдът приема, че в случая е налице оттегляне на административния акт по смисъла на чл. 204, ал.3 от АПК.

Временното отнемане на СУМПС на основание чл.171, ал.1, б.Б от ЗДвП е продължило от 22.02.2023г. до 14.09.23г. – почти седем месеца. През цялото посочено време ищецът К. Й. М. е бил в невъзможност да изпълнява служебните си задължения като шофьор на лекотоварен автомобил във фирма “Айко Мулти Концепт“ ООД, наложило се да му възлагат по –ниско квалифицирани функции като складов работник, които се различават от тези, за които е сключил трудов договор с работодателя си. От това принудително положение е правдоподобно да е претърпял твърдения психически и физически дискомфорт, както заявява и свидетелят П.. От разпита на двамата свидетели безспорно се изясни, че е понесъл и други неимуществени вреди - стрес, безпокойство, уронване на престижа и доброто име в обществото и сред колегите, тъй като е бил уличен в управление на служебния автомобил след употреба на наркотични вещества.

За да възникне обаче отговорност по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ на ответника Областна дирекция на МВР С., заповедта за прилагане на ПАМ, която в последствие е отменена (оттеглена) е нужно да е била незаконосъобразно издадена. Принудителната мярка по чл.171, ал.1, б.Б от ЗДвП „Временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ се налага на водач, който управлява моторно превозно средство след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца. Изрично в същата разпоредба е записано, че при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

От горното следва, че полицейските органи при РУ – С. са издали заповедта за налагане на ПАМ преждевременно, без да изчакат резултата от изследването на кръвната проба (или това с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4), което като стойност и изобщо е определящо за ангажиране на отговорността. При положение, че тестваният от тях водач не е отказал, а напротив, дал е в тяхно присъствие във ВМА, където са го закарали с полицейския автомобил проба от кръв и урина, е следвало да изчакат резултата, преди Т. С. И. – мл. автоконтрольор да издаде заповедта за ПАМ. Със същата изцяло са ограничени правата на водач на МПС на К. Й. М., а

химико – токсикологичната експертиза се е забавила пет месеца. Била е изготвена на 16.07.2023г. и се оказала отрицателна, което прави наложената ПАМ изцяло лишена от фактически основания, т.е. издадена е незаконосъобразно, при грешни показатели от полевия тест, поради което и Началникът група при РУ – С. я е отменил. Въпреки това, мярката е действала от 22.02.2023г. до 14.09.23г., като отмяната ѝ е съобщена на лицето на 15.09.2023г. При това положение, ответникът следва да обезщети причинените на ищеца неимуществени вреди - притеснения и неудобства, следствие от понижаването му на длъжност като складов работник, лишаването му от възможност да се придвижва сам с МПС и злепоставянето му сред приятели и колеги, като употребяващ наркотични вещества по време на работа. Претендираният размер от 1000 лева е справедлив, с оглед времето, през което е продължило действието на незаконосъобразната принудителна мярка – около седем месеца и интензитета на неблагоприятните последици за увредения, предвид разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД, приложима в случая.

Претендира се законната лихва от 22.02.2023г., от която дата са били издадени заповедите за задържане и за прилагане на принудителна административна мярка до евентуалното влизане в сила на осъдителното съдебното решение. Съгласно т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005г. на ВКС, постановено по ТД № 3/2004 от ОСГК: „При незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението ... е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожавемите административни актове, при нищожните - това е моментът на тяхното издаване, а за незаконни действия или бездействия на административните органи - от момента на преустановяването им“. Лихвата за забава следователно се дължи от датата на отмяната на незаконосъобразната Заповед за налагане на ПАМ по чл.171, ал.1, б.Б от ЗДвП, когато възниква и основанието за отговорността за вреди, а именно 14.09.2023г.

При този изход на делото на ищеца се дължат разноски, съразмерно на уважената част от исковата молба. Направено е възражение за прекомерност на платеното адвокатско възнаграждение и позоваване на решение на СЕС от 25.01.2024г. по дело С-438/2022г. Държавната такса е дължима изцяло, но възнаграждението за адвокат, предвид направеното от ответника възражение за неговата прекомерност и постановеното в Решение на СЕС от 25 януари 2024 година по дело С-438/22, следва да се намали. Според т.1) от цитираното решение Член 101, параграф 1ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение. В случая се претендира договорено и платено възнаграждение от 1360лева, при размер

на исковата претенция от 2000 лева, което по отношение главницата (без претендираните лихви за забава) е над минималните размери по Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Дори и изчислено адвокатското възнаграждение, включително върху лихвите, безспорно се стига до нарушаване забраната по чл.101, параграф 1 ДФЕС, като по този начин са създава ограничение на конкуренцията „с оглед на целта“, по смисъла на тази разпоредба. Съдът счита за справедливо да присъди разноски за адвокат от 600 /шестстотин/ лева, с оглед уважения размер на исковата претенция. С оглед волеизявлението на процесуалния представител на ответника за присъждане на разноски, на основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ, на ОД на МВР - С. следва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева, определен по чл.25, ал.1 от НЗПП, вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ. Предвид изложеното и на основание чл. 203 и сл. от АПК във връзка с чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, Административен съд София-град, 11-ти състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи - С. (ОДМВР - С.) да заплати на К. Й. М. с постоянен адрес в [населено място] сумата от 1 000 /хиляда/ лева – обезщетение за претърпени неимуществени вреди от отменената на 14.09.2023г. от С. К. Ч. – Началник група на РУ С. Заповед за налагане на ПАМ №23-0353-000040/22.02.2023г., издадена от мл. автоконтрольор Т. С. И., с която е била наложена принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. б) от ЗДвП, ведно със законната лихва от датата на отмяната 14.09.2023г. до датата на влизане в сила на настоящото съдебно решение.

ОСЪЖДА Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи - С. (ОДМВР - С.) да заплати на К. Й. М. разноски по делото в размер на 610 /шестстотин и десет/ лева.

ОСЪЖДА К. Й. М. да заплати на Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи – С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: